

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

—Diu que deien «Arriba España!»
—No el deuen conèixer.

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

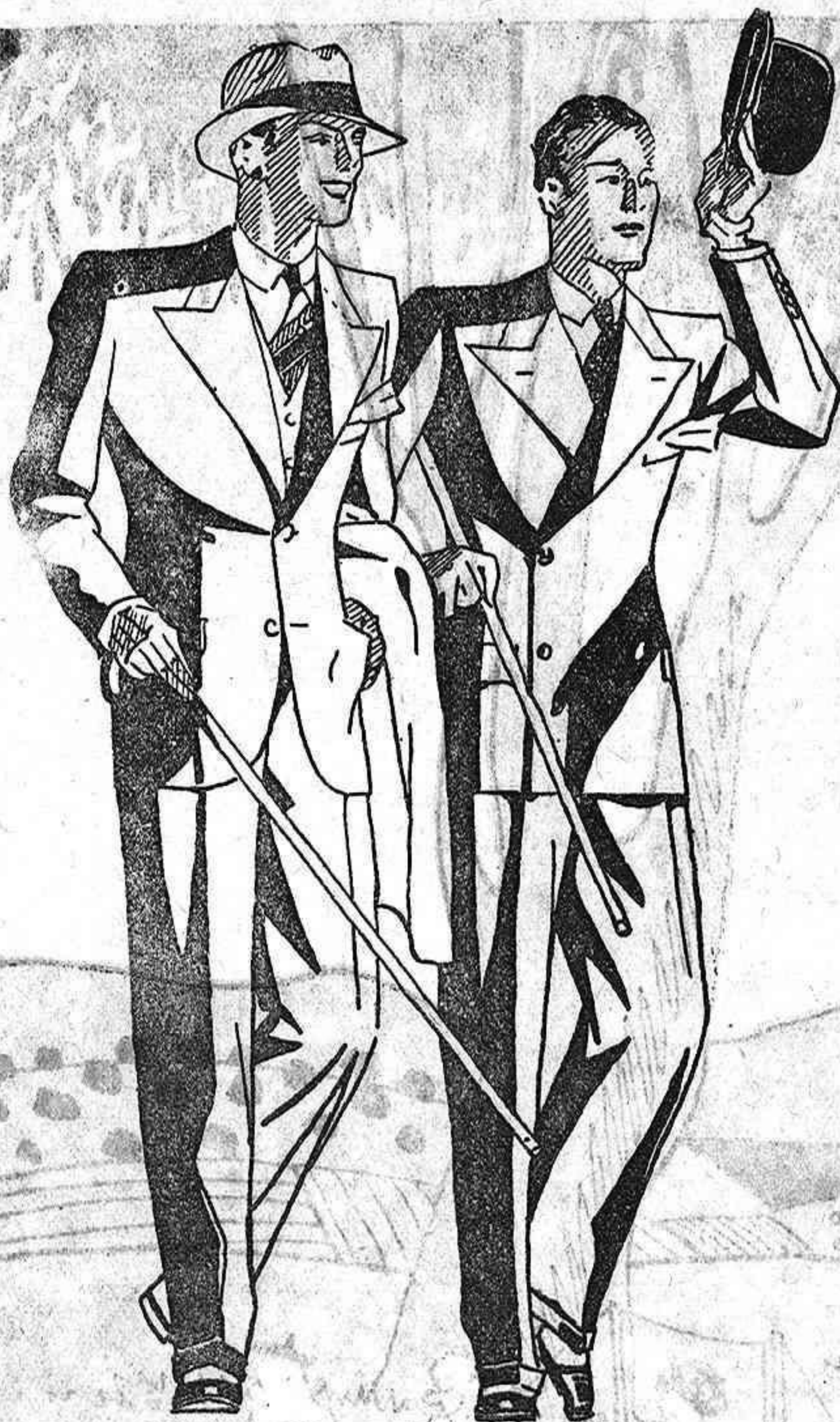
ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?

Aneu al FRONTÓ NOVETATS

Tapes Esquella 1935

**Reüllgat i Tapes
Daurades
Pesseïes 8'50**

Ciudadà elegant i econòmic, el vostre
sastre i camiser no pot ésser altre que la

Casa BASTIDA

Passeig de Gràcia, 18-BARCELONA

Gran Basar de Sastreria i Camiseria Sistema Nordamericà

Allí trobareu el vostre vestit i la vostra camisa amb
totes les comoditats de preus. Ni liquidacions, ni re-
baixes de preus no poden res amb nosaltres. Sols els
55 anys d'experiència comercial permeten fer el que
fa la Casa Bastida.

En Sastreria tenim

100.000 vestits confeccionats paten des de 15 pessetes.
100.000 vestits confeccionats llaneta en gustos moderns,
tall anglès, a 40, 50, 60 i 75 ptes. els més supe-
riors.

100.000 pantalons confeccionats, des de 5 ptes. i classes
més superiors, a 8, 10 i 15 pessetes.

Amb un petit suplement us podem fer el vestit a la
mida, com també, si us precia, tenim una secció que
ens permet lliurar-vos a la tarda el vestit encarregat el
matí.

En Camiseria tenim

100.000 camises de gran estil, a 4'95.
100.000 camises de diferents qualitats en zèfirs, pope-
lins i rayons, a 6, 8 i 10 ptes.
100.000 calçotets, des de 1'95 ptes.
100.000 samarretes, des de 0'95 cèntims.
100.000 pijames, des de 4'95 ptes.

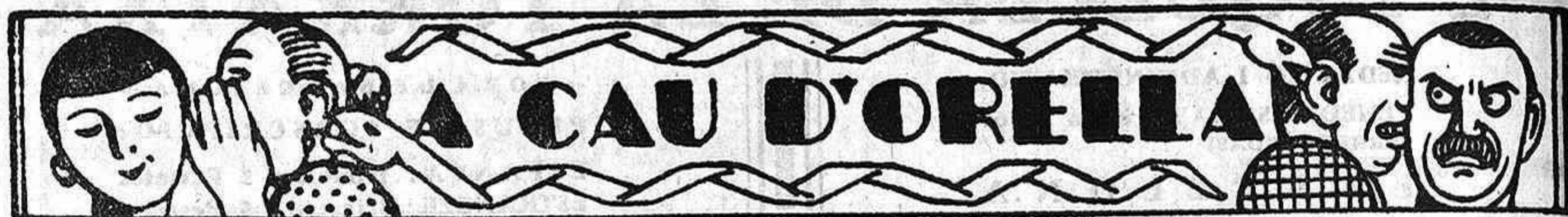
En la camiseria a mida podem fer-vos estalviar un
50 per 100. Fem camises des de 8 pessetes, i de rayon
des de 12 ptes.

Encara que estem situats al Passeig de Gràcia, som
la casa més barata de Barcelona.

Obsequiem tots els compradors amb diferents pre-
sents i segells de la Caixa de Pensions per a la Vellesa
i d'Estalvi.

AVIS. — Els que de fora de Barcelona vulguin
servir-se de la nostra casa, poden escriure, i ad-
juntant 0'50 pessetes en segells, rebran figurins,
mostres i un sistema especial per a prendre's les
mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec
abans dels cinc dies.

Els aviadors filipins a Barcelona.

Els aviadors filipins vinguts a Barcelona la setmana passada, després d'haver cobert un raid ben interessant des del punt de vista aeronàutic, van declarar que l'arribada que els havia tributat la ciutat de Barcelona era de les més impressionants. Tenien tota la raó d'aquest món. Sinó, llegiu.

Havien sortit de Marsella segons l'hora francesa. Ací no es va tenir en compte aquest detall i s'avisà a les autoritats que fossin al camp d'aviació una hora més tard de la que realment arribaven.

Quan l'avió va tocar terra, l'aspecte de l'aeròdrom era desolador. No hi havia ni una ànima caritativa.

Arnàiz i Calvo es van ficar a la caseta del Camp, a fer temps. Tres quarts després el guaita posat a la carretera assenyalava la presència del primer cotxe oficial. A correuita, els aviadors filipins es ficaren a la carlinga del seu aparell, l'engegaren i sortiren del camp. Van arribar-se fins a Sitges i aquí, altra vegada a l'aeròdrom.

Hi re-arribaren a l'hora exacta.

**

El tinent d'alcalde senyor Ventós es moria de ganes d'engegar un discurs de benvinguda que s'havia après rigorosament de memòria. Volia trobar una aviador filipí de totes passades.

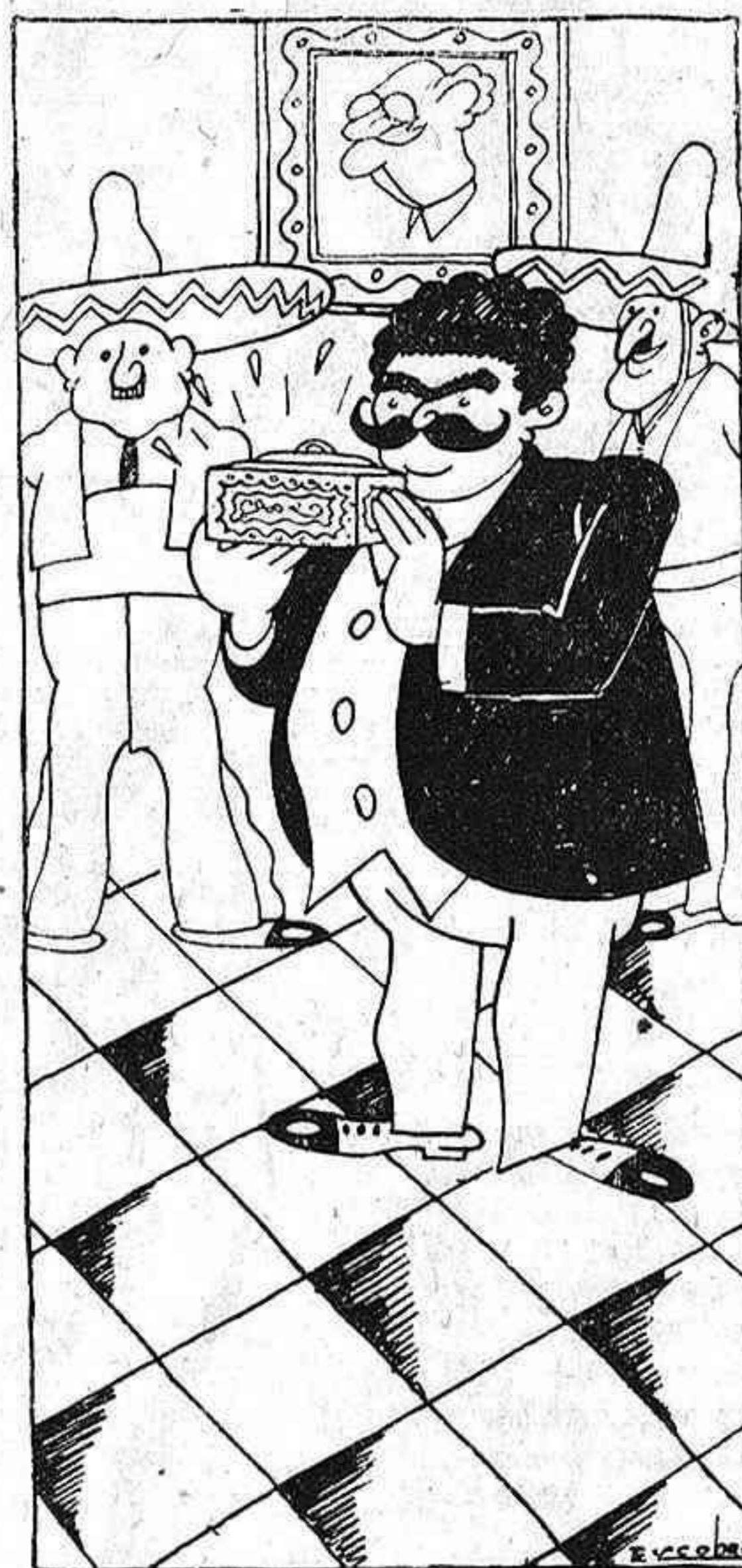
Pel camp d'aviació es passejava un corresponsal del diari madrileny «El Debate». L'home vestia un elegant vestit de fil blanc. Colradet de cara, tenia tot l'aire que cal tenir un aviador nascut a les Filipines. La confusió era perfectament possible, oi més quan el senyor Ventós no tenia la menor idea de la cara d'Arniz o de Calvo. El fet és que va creure de bona fe que el periodista era un dels mereixedors del discurs. I sense pensar-s'hi més, el va deixar anar.

D'antuvi, el repòrter va creure que es tractava d'una broma. Però

en veure que el senyor Ventós l'anava a abraçar i tot, va posar el crit al cel.

El tinent d'alcalde a hores d'ara encara no s'explica l'error.

**

L'ARQUETA DELS MEXICANS.

—Oh, moltes gràcies, senyors, però ningú no es creurà que és regalada...

Però tot plegat, s'havia anat fent tard. Els aviadors eren esperats a Madrid i tenien allò que se'n diu el temps just.

—Bueno, señores. Muy agradecidos. Nos vamos.

—Què diuen ara, sants cristians? No pot pas ésser. Els tenim preparat un banquet a la Font del Lleó.

—On cau, això?

—A Barcelona.

—No vindrem pas. Tenim el temps massa just.

I no hi van anar. Els aviadors filipins van dinar a la Casa del Mar, allí, a quatre passes del camp. Entretant, els autoritats els homenajaren a la Font del Lleó.

Es una de les poques vegades que s'ha fet un banquet d'homenatge sense els homenatjats.

Un prohoms de l'Esquerra ho comentava. I deia:

—Encara hi ha l'esperança que ens enviïn una carta d'adhesió!

Ràdio Tòmbola

Ràdio Associació de Catalunya té muntat un servei de ràdio beneficència molt complet. Darrerament ha estat ampliat amb una tómbola el benefici de la qual es destina als artistes teatrals vells. Es una idea excel·lent, oi?

Cada dia Ràdio Associació de Catalunya dona compte dels donatius rebuts. Des de fa una pila de dies, el locutor diu:

—L'artista senyora Vecino ha trobat pel carrer un senyor, al qual ha donat cinc duros destinats a la tómbola.

Això, com hem dit, es repeteix des de fa molts dies. No cal dir com està de preocupada la gent. Són ben pocs els mortals que troben, gairebé cada dia, un senyor que els doni cinc duros, encara que hagin d'ésser destinats a una obra benèfica.

Un dels primers dies d'aquesta setmana l'actriu senyora Vecino era al Teatre Còmic. Allí, gairebé a la vista del públic, el senyor Casals, conegut personatge del teatre esmentat, va donar cinc duros a la senyora Vecino.

Ja sabem d'on surten les misses!

Aquest número ha estat visat per la censura

Aquest Brunet II...

¿No recordeu aquell llefiscós Llorenç Brunet, dibuixant, que quan la dictadura es va distingir pel seu anticatalanisme?

Aquell senyor Brunet que també va col·laborar a la Soli.

Doncs ara, col·labora a «Renovación». I hi ha publicat un article contra la pintura catalana.

Res: cada cosa al seu lloc.

I Brunet està molt bé a «Renovación».

Lògica

GLOSSARI

Renieu-vos, si us plau, després del bany

Les grans ciutats, com Barcelona, tenen la cara del seu esclat magnífic i la creu de les seves dejeccions. Es molt bonic l'espectacle d'una urbs trepidant i enlluernadora, en la qual l'activitat va de bracet amb el plaer i els àpats fastuosos s'escolen sota un devessall de llum mentre les meuques fan la rosca i els pidolaires paren la mà. Això està molt bé i honora una ciutat que segueix una cursa esbojarrada vers el milió d'habitants. On ho anirem a pair? Aquest és el cas, car les entrades les tenim lliures, però les sortides —les clavegueres— són el punt fosc i compromès de les nostres disbauxes metropolitanas. Es sabut, per llei natural i perquè ho diuen els clàssics, que els rius van a desembocar a la mar, i aquesta és la nostra tragèdia ciutadana, puix que tota la femta orgànica i inorgànica que surt del païdor de Barcelona, va a enterbolir les aigües de la nostra

RADIO VALENCIA.

—Estan radiant.
—Sí; de satisfacció.

Comentaris

A la presó, els botxins!

Aviat es discutirà el projecte de llei que els diputats d'Esquerra de Catalunya i el Partit Comunista han presentat a les Corts en les quals s'exigirà les responsabilitats d'Octubre.

Tota Ibèria i particularment Astúries i Catalunya esperen amb impaciència aquesta hora de justícia popular; aquesta hora en què les portes de la presó s'obren per a rebre tots els delinqüents, tots els botxins de la sagnant repressió asturiana i catalana.

El record de les víctimes torturades, dels afusellaments junt a les fosses obertes amb la complicitat de la nit; el record de les ràtzies portades a cap pels aventurers i delinqüents comuns de la legió i els moros salvatges que entraren amb sevícia en les llars inofensives de dones, vells i nens; el record dels turments que, amb refinament sàdic, es feien presenciar als familiars dels martiritzats; tots aquests records i molts altres tan punyents i sinistres resten latents a l'ànima de tota l'Espanya sensible i honrada; és a dir a l'ànima dels treballadors.

L'autèntica Espanya germana de

Catalunya viu instants d'angoixa perquè es faci justícia, té impaciència que els Lerroux, Gil Robles, Hidalgo Doval i tots els botxins d'Octubre vagin a la presó.

No és molt demanar; el poble està palesant una gran disciplina i confiança en el Front Popular: però aquests senyors encara (?) es passegen lliurement pel carrer.

El Parlament s'ha de fer acreeador d'aquesta confiança del poble castigant legalment tan repugnants individus.

Es hora que els treballadors cridin amb satisfacció. Ja son a la presó!

Decadència del catolicisme

Ja ni les velles monarquies controlades des del Vaticà no respecten els fonaments de l'Església Catòlica Apostòlica, etc., etc....

Ara el Príncep d'Astúries s'acull a la llei republicana del divorci demanant l'anul·lació del seu matrimoni amb aquella cubana.

Als catòlics, ja no els queda més que el seu clàssic cinisme.

Perquè d'aquest assumpte els òrgans de la clericalla no en diuen res.

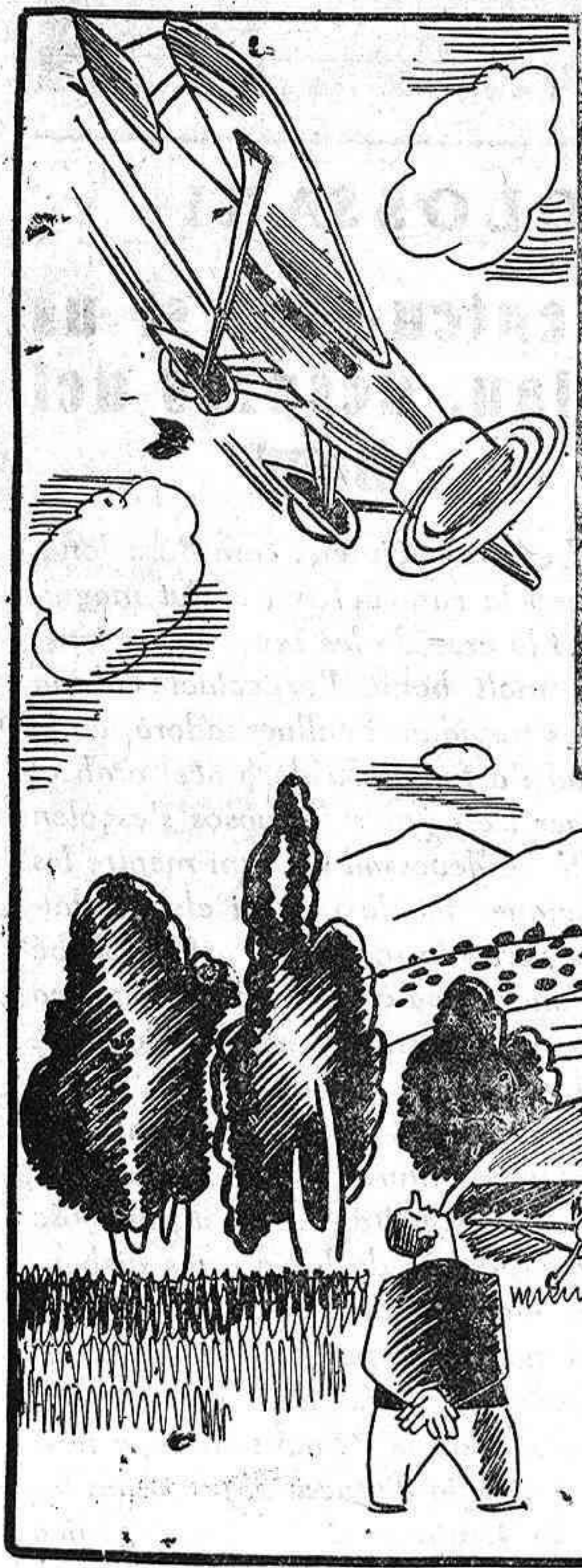
eixerida i mai prou ponderada mar Mediterrània.

El qui vulgui banyar-se en aigües de rosa, haurà d'amanir un cubell a casa i fer-se una infusió de pètals de l'acreditada flor amb un manat d'espígol per torna. Si el que hom pretén és submergir-se —això és un dir— en una immensa tassa de brou sense vores, es pot adreçar a qual-sevol indret on es practiqui l'esport del bany en aigua que no ens atreviríem a dir salada, sinó que té tots els gustos i cap de bo. Fins ara, quan Barcelona no era tan poblada, els qui no sabien nedar s'havien de

posar carabasses o un cinyell de pans de suro. Ara, s'ha de fer un estudi previ de la densitat de l'aigua o del suc. Segons com, calen més reforços per a no enfonsar-se massa en la capa oliosa de les nostres platges. Segons d'on ve la brutícia, hom s'ha de posar un pes per a enfonsar-se uns pams en la gelatina feta i pastada amb les escates i l'empengtament d'éssers provinents de totes les parts del món. I encara rai els qui es renten o es banyen, que no és pas el mateix!

Contemplant les platges barcelonines, ens podem ben riure de les immersions rituals en el riu sagrat Ganges o en la piscina plena de posterna i de crostes de Lourdes. Si omplinem una ampolla amb aquest suc, veurem nedar en la seva espesor tèrbola les famílies més avingudes de tots els microbis que es fan i es desfan. Amb ajut d'una bona vista o d'una lupa, els corpuscles augmentaran de grandària i ens trobarem transportats al fons d'una mar de fantasia poblada de monstres.

No és pas brou sol, amb llaunes i tot, el que ens ofereix la seva delícia llefiscosa. En l'espai d'una milèsima de milla, hi vam veure un barret de palla, un ou de sargir mitja, unes agulles de penjar roba, una

—Però hi ha molt de perill.
—Oh, sí; però només caiem quan volem.

Compreu

tots els divendres
L'ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

pinta espessa, més espessa que quan va sortir de la botiga, una amanida de tomàtecs, cebes i pebrots en estat de putrefacció, unes quantes substàncies aglomerades difícils de difinir, encara que repellents i, sobretot, un estol d'objectes lleugers a la deriva, que un hom hauria pres per medusses i que no eren altra cosa que uns articles que havien fet ja el servei i que s'acostumen a vendre com d'origen anglès i de qualitat irrompible.

No ens resta ja el recurs de cercar acolliment en altres platges llunyanes i més solitàries, car pertot arreu arriba la fúria banyística i mai no ens havem sabut explicar com hi ha gent que per bé que estableixi contacte amb l'aigua, en surt més brut que abans, després d'haver deixat el rèdit de la seva sutzura; com la serp canvia de pell. I si, per atzar, ensopegueu una cala fora d'itinerari, en la qual us hi pugueu rabejar sense perill d'engolir quelcom que té una semblança al suc del bacallà o dels cigrons en remull, temeu per l'anada i per la tornada: les colles de salvatges cridaners i barrilaires —una barrila sense gràcia ni decòrum— us faran malbé la diada.

Ja se'n necessita d'aigua i de sabó, àdhuc de fregalls i de terra d'esquelles! Cal aprendre i ensenyar a ésser nets abans del bany, en el bany i després del bany.

PANICAL.

Esports

CRONIQETA ESPORTIVA

La CEDA i l'Olimpiada Popular

Encara que sembli que l'esport i la política haurien d'anar deslligats en tots, s'ha comprovat a rel de l'Olimpiada Popular que a Espanya en els nostres moments presents no es pot separar res de la política, puix que l'ambient en què es viu en aquestes hores d'intransigència estúpida que ofega la vida normal del país, envolta les més petites coses i es fa política en tot perquè mana l'odi més que el seny als qui allunyats de la direcció efectiva de l'Estat, no volen respectar la voluntat del poble imposada pel sufragi.

Barcelona està a punt de començar «L'Olimpiada Popular», organització difícil de portar a terme, puix que aquesta és la primera vegada que es celebra.

Parlant ací mateix d'aquesta organització vam dir que per precipitacions potser fora deslluïda, quan podria ésser quelcom d'extraordinari. Ens guiava, en dir això, la temença que havent fet un càlcul massa curt de les distàncies, els organitzadors encara que arribessin a comptar amb l'ajut material de les autoritats del poble, no podrien disposar de prou temps per tal que la preparació de participacions importants d'altres països, la disposició d'allotjaments, tot el que porta aparellat un acte d'una tal transcendència no tinguessin alguna falla que contribuís al fracàs del que amb tant bona intenció s'estava preparant.

No comptàvem amb què la activitat d'alguns homes d'esquerra arribés a fer possible un èxit de les Olimpíades Populares. Treball i al-

tres homes han actuat intensament per tal d'aconseguir-ho i l'èxit de participació es quasi un fet. A desgrat de tot, és molt probable que l'Olimpiada tingui certa brillantor. I diem a desgrat de tot, perquè en les altes esferes esportives nacionals hi ha qui ha intentat boicotejar-la.

PLANY.

A Itàlia, li aixequen les sancions i a mi, la camisa.

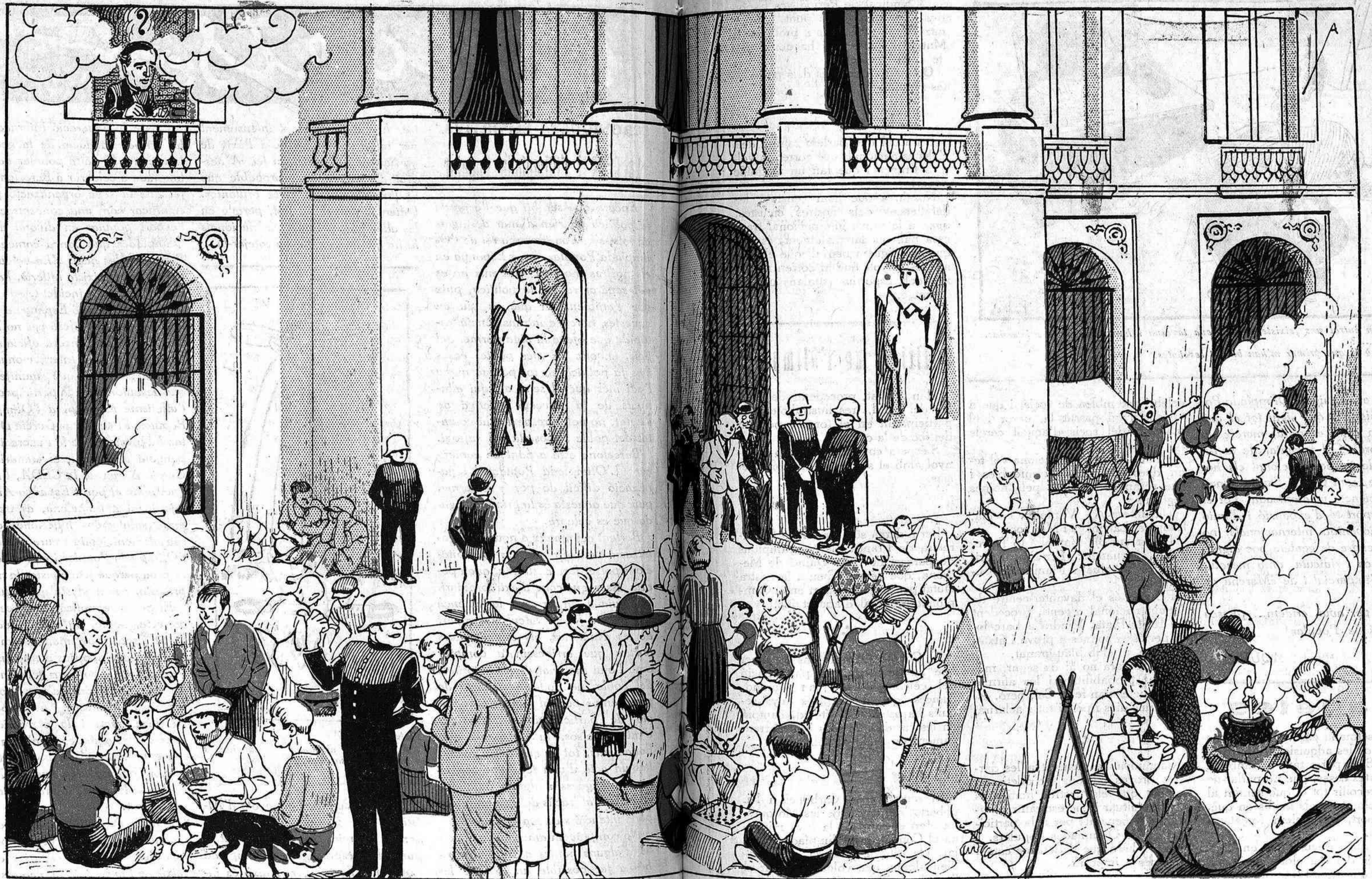
La Confederació Espanyola d'Atletisme que presideix el «cedista» senyor Garcia Duran, ha estat a punt de desprestigiar l'Olimpiada Popular a l'estranger. I això és intolerable.

Fins a la Federació Internacional ha arribat l'audàcia de la gent de la «ceda». El caire popular de l'Olimpiada a celebrar a Barcelona i el fet que la seva organització pugui significar com una concentració de l'esport popular en divorci de les Olimpíades que van a començar a Berlín i a les quals s'ha volgut donar un caire feixista hitlerià, ha produït aquest petit incident.

La Confederació Espanyola d'Atletisme, fent-se l'ofesa per no haver estat convidada encara oficialment, havia cursat a la Internacional una comunicació en què manifestava que desautoritzava la participació de l'atletisme espanyol a l'Olimpiada Popular. El «cedista» Garcia Duran, també president de la Federació Espanyola de Futbol, el «madrileny» Garcia Duran de la CEDA, l'home que, quan el partit Espanya-Alemanya jugat a Barcelona, es trobava entre salutacions hitlerianes en el seu element, volia treure prestigi a l'Olimpiada Popular i aquest fet sol es prou perquè fem constar la nostra protesta, per modesta que sigui.

El poble republicà de Barcelona, correcte, noble, va rebre, quan el partit Espanya-Alemanya, amb tolerància, els esportius alemanys que abans que l'esport ens feien admetre manifestacions d'una política contrària a la nostra i a l'emparança de l'esport i la correcció foren rebudes aquestes manifestacions sense protesta. Això ho sap bé el senyor Garcia Duran que ho elogia fins a les seves manifestacions a la premsa.

¿On és l'esportivitat de l senyor Garcia Duran? On és la seva vergonya d'esportiu si no és al servei del feixisme i la reacció intolerants i intolerables?

—Qué espera tota aquesta gent?
 —Espera que el senyor Alcalde acabi d'estudiar el problema dels sense feina.

—Han entrat uns feixistes a la meua taverna i han donat crits subversius.
 —.....?
 —Però és que primer m'han buïdat les botes.

Sigui el que sigui l'Olimpiada Popular, sigui el que sigui tot el que porti un caire esportiu, mereix un ajut moral. Cal foragitar de la direcció de l'esport nacional els homes que, com Garcia Duran, tenen la consciència mediatitzada. Tot el que l'esport té d'expansió i d'unió de les joventuts internacionals, no pot dependre de genteta poc digna, quixotesca i ridícula, amb mesquineses d'imparcial i de «Marcha de Cádiz».

Avui per avui, cridem... ¡Visca l'Olimpiada Popular!

AQUELL.

Sagetes

Cada setmana ens veiem obligats a parlar de les adquisicions del Barcelona. Se'n parla tant i l'ambient porta tantes coses, que no parlar-ne fóra no recollir tot el que sentim al nostre voltant en els medis en què, per l'esport, ens veiem forçats a moure'ns.

Hi ha qui assegura que en Llàngara ja és del Barcelona però que no es vol que aquest fet transcendeixi al públic fins que el Barcelona

celebri assemblea de socis, i que a Oviedo hagi passat la maror i el malestar del socis d'aquell cercle futbolístic.

Hom diu que el Barcelona vol tenir dues davanteres formidables i que seran constituïdes pels homes següents:

Davanter A) Vantolrà, Escolà, Llàngara, Larrinaga i Munlloc.

Davanter B) Vantolrà (o Torredflot, Fernández, Ferreira, Larrinaga (o Villalba) i Munlloc (o Cabanes).

Ferreira és el davanter-centre de l'equip nacional argentí, procedent del River Plata. Vindrà a Barcelona per ésser sotmès a prova i fitxat, si convé, al club blau-granat.

De Llàngara no hi ha segur, més que les probabilitats i les afirmacions que es van fent. Cal, però, esperar uns dies i per fi tot s'aclarirà.

Catalunya ha guanyat a les darreres proves nacionals d'atletisme. Sembla que els nostres homes es tornen a situar i que estaràn magníficament preparats per a la participació a les Olimpíades Populares.

Ja era hora que l'atletisme català es tornés a imposar.

El Sindicat de Periodistes Esportius s'ha apuntat un punt. L'organització dels festivals a profit de la Mutual Esportiva, li ha donat més de 12.000 pessetes.

Que diguin després dels periodistes esportius!

I ara cal que parlem també dels ciclistes nacionals que corren la volta a França i que fan un magnífic paper.

Nosaltres que hem censurat les defallences dels nostres ciclistes, quan a la prova internacional francesa han quedat malament, és just que ara diguem ben alt que els homes espanyols que hi corren mereixen dels esportius catalans un homenatge.

Noticiari de l'Olimpiada

Han arribat, procedents de Múrcia del Nord, tres llustrabotes que participaran en el torneig popular del joc de la carteta.

S'espera completar l'equip espanyol amb el senyor «Miliano» Iglesias.

Per a demà són esperats a la carretera de França els sis campions de parxesi de Sant Quintí de Mediona, que vénen a peu a la nostra ciutat per a prendre part en el Campionat Mundial d'aquest joc.

El Comité Olímpic ens fa saber que ha aconseguit la participació del cèlebre atleta Jean Durand, francès, que durant tres anys seguits ha ostentat el títol de campió en les carreres de sacs i en el trencament de l'olla al seu país.

El senyor Joan Carbonell i Rigoberta, del carrer de les Mosques, ha ofert el catre de la seva minyona al Comité de l'Olimpiada Popular. Ha dit, de passada, si en sabien alguna que volgués ocupar el lloc de la que tenia, la qual va marxar la setmana passada després

d'haver espanyat un bagul i haver-ne extret trenta-dues pessetes.

**

La petició feta als ciutadans de Barcelona de colaborar, com bonament puguin, a les tasques olímpiques, ha donat un resultat esplèndid. A les oficines han lliurat a la premsa una còpia de la primera llista d'ofertaments. La publicuem amb molt de gust:

- Una pianola.
- Una cadira de reixella.
- Un tauler d'escacs en bon ús.
- Un joc de dòmino.
- Un llit de matrimoni.
- Una bicicleta desmuntada.
- Lletra i música de la canço *Materile*.
- Un jersei del Barça.

**

El diputat Josep Sunyol i Sucre ha ofert una columna més del seu diari. El Comité Olímpic diu que la posarà a l'entrada de l'estadi.

**

S'ha rebut un telegrama de l'Or de Moscú en el qual diu que pensa assistir als Jocs.

**

El Negus presidirà la Moixigan-ga que començarà diumenge.

**

Demà, a les onze del matí, arribarà la representació alemanya a l'Olimpiada Popular. Ve la Patum d'Oberammergau i els Xiquets de Friedrischaffén.

**

El Ball de Gitanes del Vallès i Pujals no pensa concórrer als Jocs. No està per jocs.

D'una setmana a l'altre PAU!

A la nostra ciutat es celebra aquesta setmana l'anomenada «Setmana contra la Guerra». Va començar dilluns i ja està a les acaballes.

TÍSNER

—Vós, també?
El quitrà l'heu de posar a les vies.

Hi ha hagut una sèrie d'actes durant els quals una colla de persones de molt bona voluntat blasmen i empren tots els mitjans al seu abast per tal de combatre la guerra.

La guerra! Quin calfred ens agafa cada vegada que la nostra boca s'omple amb aquest mot! N'hem llegides tantes, de guerres, d'ençà que som al món, i n'hem sentides contar tantes desgràcies motivades per elles, que sense haver-ne viscut cap, sense haver hagut de carregar amb els estris de matar, ens repugna i ens fa por que se n'iniciï una altra.

La guerra! Homes que es maten els uns els altres, pobles que s'enfonsen, milions que es perden, ruïna de nacions poderoses, invàlids, perduts, morts, morts i morts... La terra regada per la suor del seu front, és amarada amb la seva sang. Enveges, odis, passions, lluites on no triomfa ni la llei ni la raó, i on la victòria és del més fort sempre!

Demà passat acaba la nostra «Setmana contra la guerra». Mentrestant, un poble deixa d'ésser poble i es converteix en esclau de la que en

diuen civilització. Demà serà un altre nom que passarà a la història. Més tard un altre i així fins que el món no tingui més que un amo i senyor fort, poderós, prou savi per a destruir qui li faci nosa. Com sempre, el peix petit és engolit pel gros.

Les nacions s'endeuten per tal d'armar-se qui més millor. Les càrregues ciutadanes són cada dia més fortes per adquirir les armes que els portaran a l'escorxador a ells mateixos. La Pau, al món, és un mite. Arreu veiem construir nous vaixells, milers d'aparells d'aviació, desfilades militars, tancs, canons, metralladores, cascs i senyeres, les senyeres que sols haurien de voleiar per l'espai en senyal de joia i de festa...

Pau! Germanor! Fora la guerra!, cridem amb tota la força dels nostres pulmons, tot i saber que el nostre crit es perderà per l'espai. Però cridem-ho, no hi fa res. Que el món sencer sàpiga que Catalunya és totalment contrària a la lluita fratricida que s'acosta.

JOAN RIERA.

croniqueta de la setmana

Els aragonesos, ara, diuen que no volen l'Estatut. Que no el necessiten.

Tenen raó. Tenint un Royo Vilanova i un Marraco, ves qui els fa cercar més maldecaps.

**

La vídua del Dr. Ferran, una de les més legítimes glòries de Catalunya, viu en la més negra de les misèries...

Una taca que Barcelona ha de netejar-se com més aviat millor.

**

L'altre dia, en un cercle d'aquells que en diuen aristocràtics, en Benavente deia mal dels catalans.

I uns catalans—d'aquells que parlen castellà—li donaven la raó.

Tots eren uns.

**

Llegim:

«Els camperols de Villamayor de la Vega guanyen sis rals diaris».

Segurament que no són membres de la Falange.

**

L'Alcalà Zamora se n'ha anat a Suècia.

Hi estarà molt bé. Estava tan acostumat a fer «el sueco».

**

«El Correo Catalán» parla, cada

dia, de la «crúeltat dels revolucionaris».

Tenim unes fotografies de la repressió d'Astúries que les hi oferim per a la seva publicació.

Les vol?

**

Torna a planar sobre Espanya l'ombra sinistra de Marc.

I torna a ésser actual la profecia d'en Carner.

Caldrà decidir-se. O en Marc o la República.

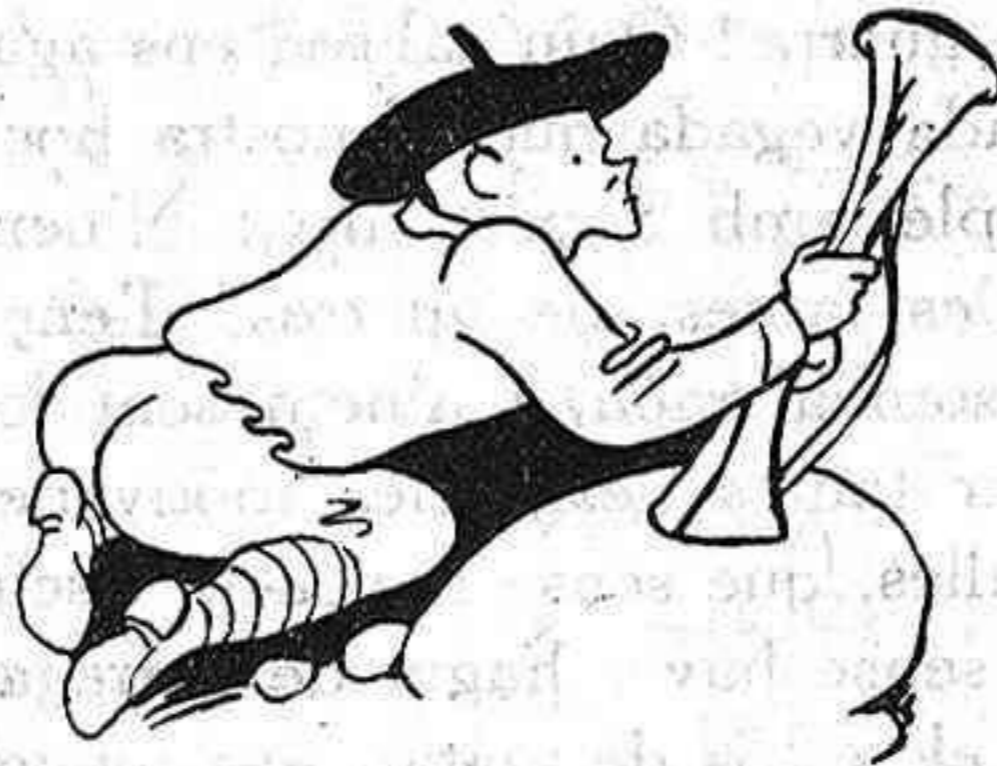
**

Complots! Rumors! Fantasies!

Bé si... Però, si per cas, convindria viure previngunts!

**

«El Correo Catalán» clama contra els que diu «assassinats sectaris».

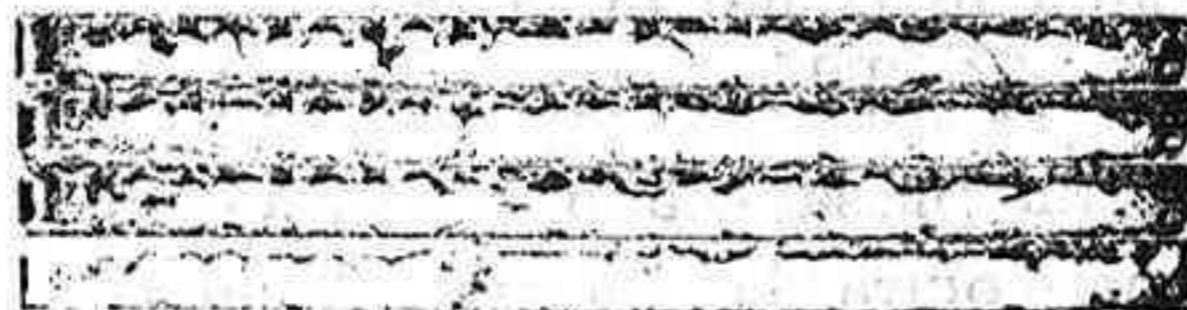
Un advertiment, No es refereix als assassinats comesos per les tropes carlistes en la guerra civil.

**

Ja no es parla de l'escàndol de la Transmediterrània.

Era d'esperar.

**

**

Encara no ha pagat el bisbe el que la Mitra deu a l'Ajuntament.

Tampoc no s'han posat al corrent dels seus deutes les comunitats religioses...

En canvi són portats a l'Agència Executiva els rebuts dels ciutadans que van atrassats d'un trimestre.

**

«La Veu» no escarmenta. Ja torna a fer profecies. Ara ha dit que en les properes eleccions, guanyarà la Lliga.

Sempre és consolador.

**

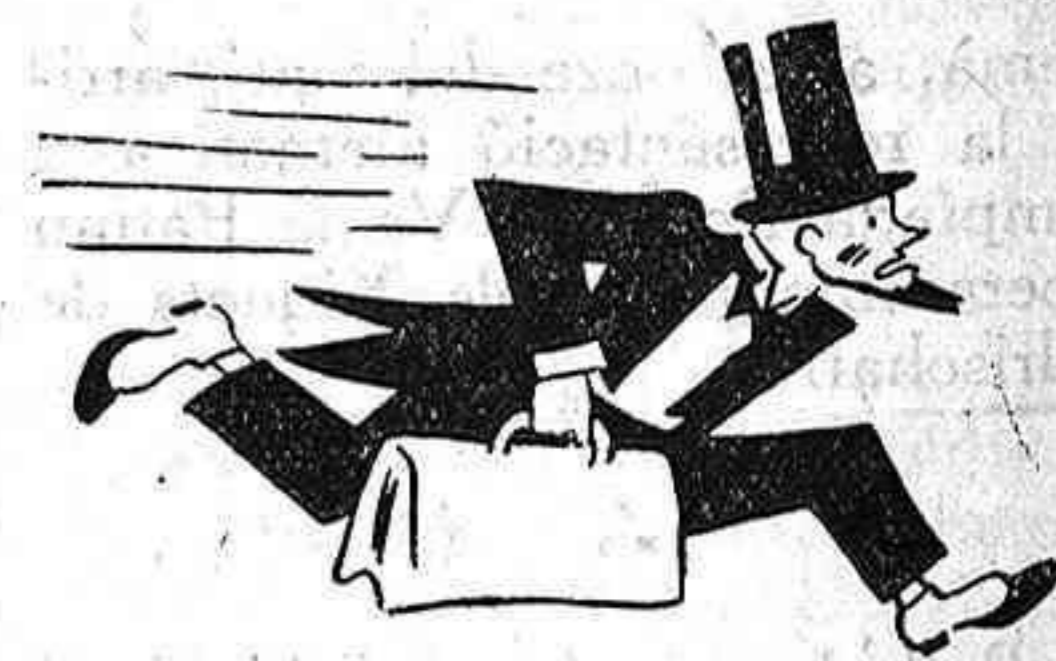
La causa per l'assassinat dels germans Badia ha estat arxivada.

De l'atemptat contra el coronel Moracho no se'n sap res...

I la Generalitat ja té l'ordre públic...

**

¿Es pot saber per què certs personatges monàrquics barcelonins, que en temps de la dictadura feien el peça, han fugit a França aquestes dies?

¿No valdria la pena que el poble sabés aquestes coses?

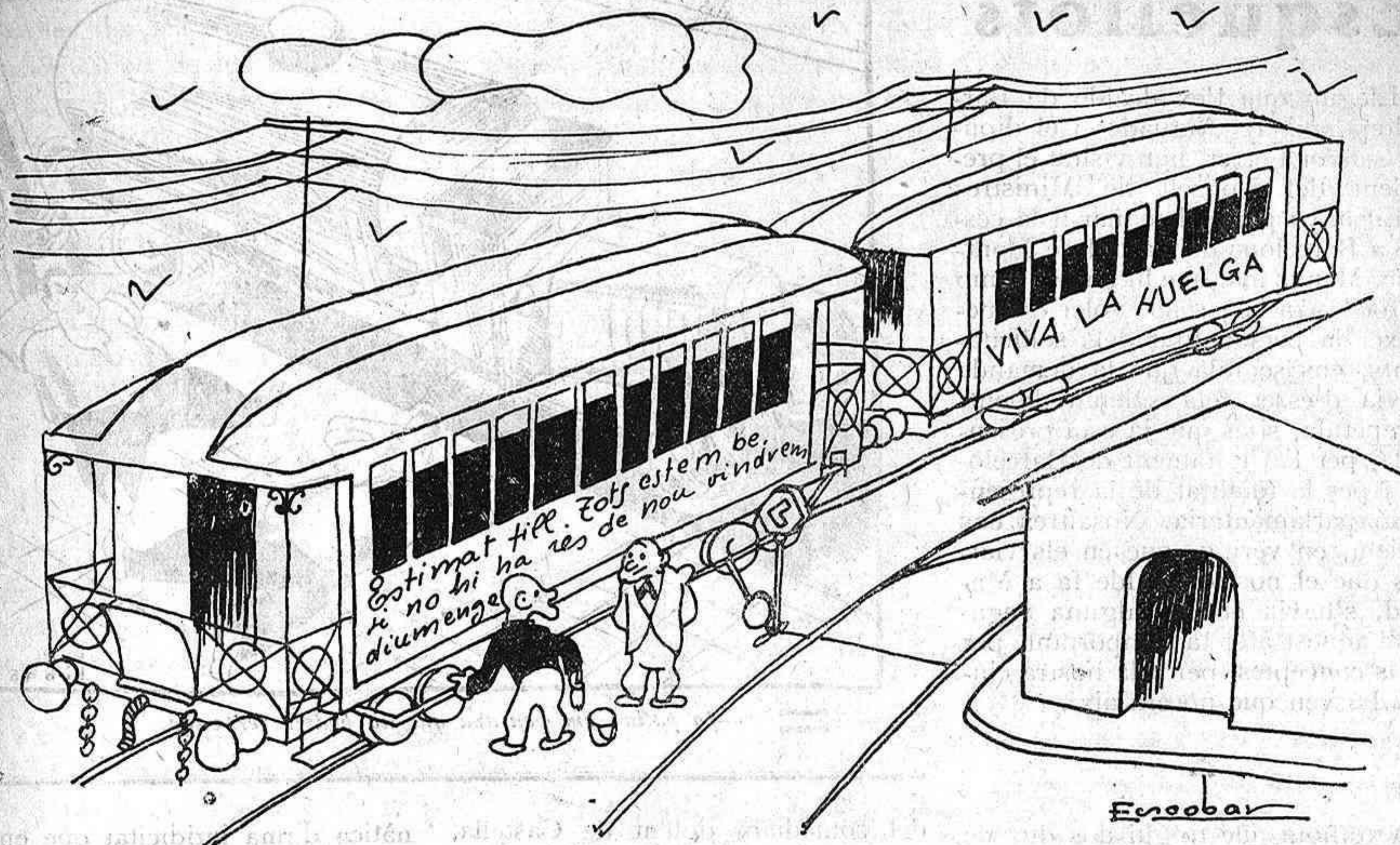
**

Sabem que el comte (?) de Montseny no descansa en les seves activitats antirepublicanes.

Sabem moltes coses que caldria que sabéssin certes persones.

Ja parlarem més endavant!

**

NOU MITJA DE COMUNICACIÓ.

—I vós?

—Oh, jo escric a la família que viu tres estacions més amunt.

A ca la Lliga hi ha maror grossa. Certs elements anuncien la seva disconformitat amb la política que segueixen Cambó i els seus... i amb Valls i Taberner al davant, pensen formar un nucli catòlic...

Què farà en Parpal?

El dubte ens turmenta.

Teló enlaire

NOVETATS.—Dimarts a la nit la senyora Anna Adamuz i la seva companyia van estrenar la comèdia dramàtica de José M. Acevedo «Lo que fué de la Dolores». Es, com si diguéssim, «El Nuevo Tenorio» de «La Dolores». La continuació, la segona part.

De tant en tant solen passar, aquestes coses. Una comèdia té èxit, sembla, doncs, que val la pena de treure'n més partit. Aleshores s'escriu la segona part. En la comèdia de José M. Acevedo veiem les peripècies que passen a la noia de Calatayud després de casada amb un vidu malalt que mai no

arriba a sortir davant el públic i que té una filla que odia de tot cor la Dolores.

Hi ha, altra vegada, el Lázaro, que està empresonat per haver mort el seu rival en els amors amb la Dolores. I el germà del mort, el Chato, que ara vol matar el Lázaro, que acaba de sortir de la presó. I resulta que el Chato mor. Mor, pobre home, d'una manera molt especial. Resulta que al poble hi ha una processó. Com en les carreres de bicicletes, la sortida de la processó la donen disparant un tret de pistola. Aleshores els capellans i els que porten les atxes comencen a córrer. El qui arriba primer a la Catedral, després d'haver donat la volta al poble, guanya Déu sap quantes indulgències plenàries.

Però no és aquest el cas. El que passa és que en disparar el tret maten el Chato. I Lázaro ha de fugir del poble, perquè la gent es pensaria que és ell qui l'ha matat. Com que es tenien tanta bola!

La Dolores es queda amb el seu marit xacrós i ací s'acaba la comèdia del senyor José M. Acevedo, que per més senyes ha obtingut un

premi brillant ofert per l'Acadèmia de la Llengua.

L'obra és distreta i s'escolta amb una certa atenció. I, posats a fer justícia, hem de dir que Anna Adamuz hi fa una veritable creació.

GRAN PRICE. — La sala de la Ronda, especialitzada en plats forts (Catx, boxa, ball, etc.) ha estat testimoni d'un magne festival d'òpera flamenca. El Chiquito de Triana, el Canalejas, el Niño de la Huerta, Peluso, les Ocho Trianeras, els Faraones Granadinos i tres o quatre etcèteres, fins a fer el número respectable de trenta-cinc artistes, hi han fet de les seves.

El Gran Price semblava un sac de gemecs.

No fa pas, ni de bon tros, tants de grinyols el comte Carol Nowina.

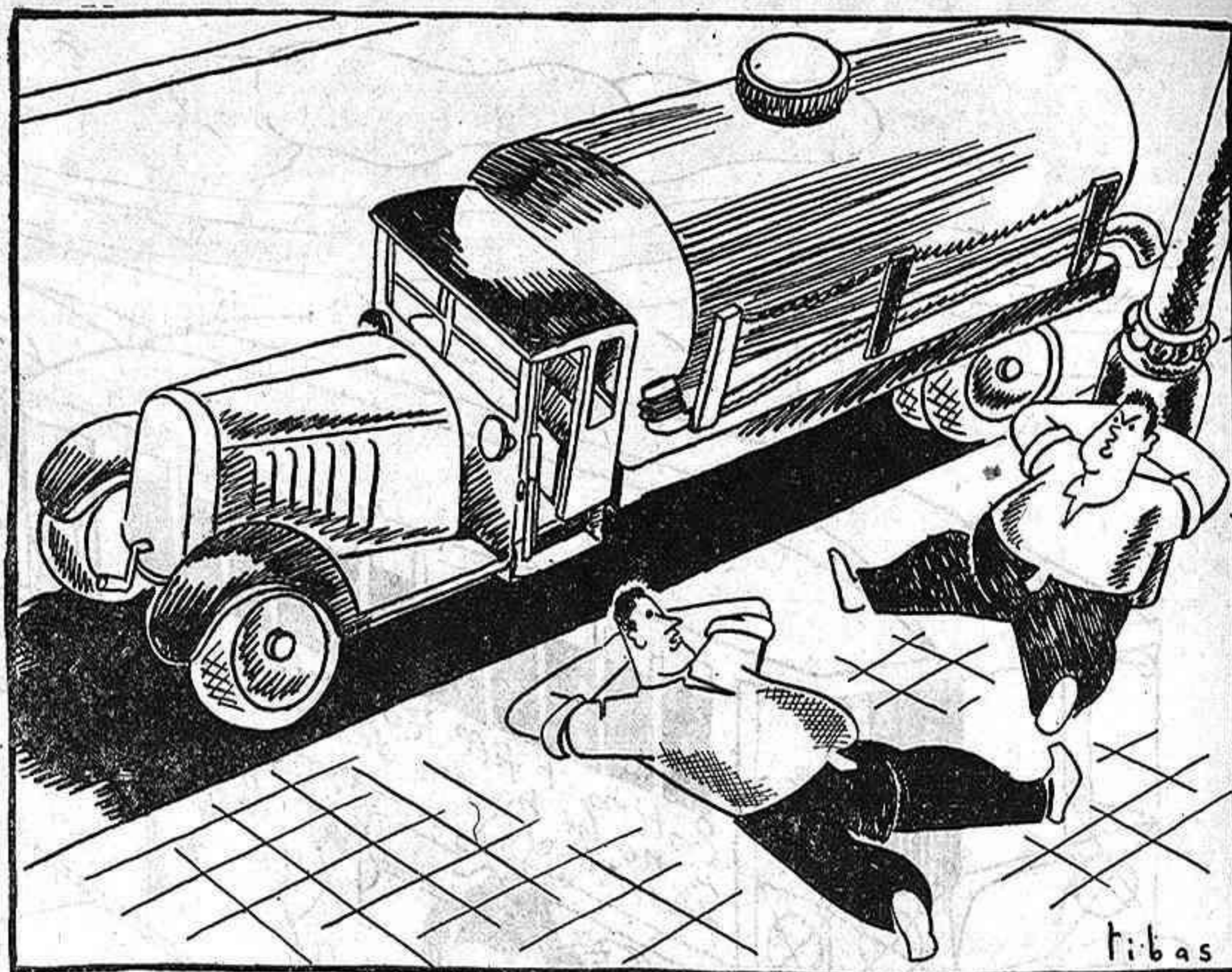
PRINCIPAL PALACE. — Han estrenat, després de «Los Baños de Tina», «Tu mujer es mía». Es tracta d'un vodevil tan veid com l'anterior.

L'obra no és apta per a senyoretetes.

Ni per a persones de bon gust, diríem.

Esquellots

Llegim que l'ex-alcalde de Barcelona, senyor Aiguader i el diputat senyor Ferrer, han visitat el president del Consell de Ministres d'Espanya per a demanar-li la cessió a Barcelona del castell de Montjuïc. Menys mal que hi ha qui romp el foc! Ara bé; sense voler desmerèixer la personalitat dels sollicitants, ens sembla que la demanda havia d'ésser feta solemniament, o repetida, si és que ja està presentada, per l'Ajuntament de Barcelona i per la totalitat de la representació parlamentària. Nosaltres ens creïem, en veritat, que en els viatges que el nostre alcalde fa a Madrid, s'havia ocupat alguna vegada d'aquest afer tan important, per varis conceptes, per a la nostra ciutat. Es veu que no era així.

—Ja patia; em pensava que no podria fer vaga.

A tothom que tingui dos dits de front, li desplau i descoratja veure el seguit de vagues que es plantegen amb una manca d'oportunitat i de solta que fa feredat. La República en pateix i les reivindicacions dels obrers resulten perjudicades d'aquesta febre vaguística sense control.

Ara resulta, segons hem llegit, que els qui no veuen amb bons ulls el plantejament d'aquestes vagues perturbadores, fan el joc de la Lliga, de la Ceda i del feixisme. Nosaltres que ens creïem precisament una cosa del tot distinta! Es clar que aquesta falòrnia no la creu ningú, ni els qui la fan córrer, ni aquells personatges que diuen que en prenen nota i que obraran en conseqüència. Ja sabem aquell truc

del comediant dolent de Castella, que quan el públic el xiulava, s'avançava cap a les bateries bo i cridant: «Viva España!».

Els republicans, en general, i especialment els qui exerceixen càrrecs de govern, tenen la candidesa de creure que el règim que s'ha donat al país es com una mena de matrona que per la seva pròpia virtualitat fa miracles, i que, com una Puríssima Concepció o un Sant Miquel, destorba els plans de la serp infernal o del diable en persona. Ells, i una llarga experiència, ens demostren que no hem de creure en miracles, en virtuts que obrin com específics ni en l'adoració fa-

nàtica d'una juridicitat que ens ha donat i ens donarà molts disgustos.

Ja és vella, rebregada i suada aquella cèlebre frase d'un reaccionari francès que deia, adreçant-se als liberals: «Nosaltres us reclamem llibertat perquè està en el vostre programa; us la neguem a vosaltres, perquè no està en el nostre».

Doncs bé, això és moneda corrent a casa nostra i hem de presenciar adolorits, com es donen exemples als enemics del règim, els de la dreta i els qui hom anomena malament de l'extrema-esquerra, quan són tots uns, per tal que, si aquests guanyessin, engegarien la República en un lloc que es sintetitza amb una mala paraula.

El Front Popular té un programa, concret, definit i realitzable. L'execució d'aquest programa exigia l'atenció de tots els components de la gran solidaritat democràtico-republicana. Mentre no es portessin a la pràctica els punts pactats, els de les dretes haurien d'haver-se posat les mans a la butxaca bo i havent-se fet abans un nus a la llengua. Quant als altres... els qui fan el joc de les dretes, quan manen els republicans i en temps d'oprobri, ca-

JOAN ARÚS

LA PRIMERA DE CATALUNYA

S'adornen carrers salons
i Envelais de totes mides
luxosos i senzills

Avinguda de València, 74

Telèfon 33 - Encàrrecs a Barcelona: Ideal Bar, Unió, 4

MOLINS DE REI

lien com uns morts o arronsen les espatlles, havien d'haver sospès el perillós esport de les vagues i deixar a recó tots els divertiments pirrotècnico-barrilaires que caracteritzen les nostres Kàbiles. El Govern, encarnació del Front Popular, havia d'ésser l'únic executor i definidor i qui havia d'imposar l'ordre i el dret de la República contra tot déu. No s'ha fet així i ja ho veiem. Ens sembla, però, que encara hi som a temps.

**

Com a oració fúnebre podríem repetir allò que «aquella pols ha dut aquest llot» i de «qui sembla vents recull tempestats», però amb unes frases no tornariem la vida a ningú ni s'estrucaria aquesta follia de fer córrer la pólvora, com si l'eliminació d'adversaris d'una banda i l'altra apaivagués les passions.

**

Ens sembla que passen de diverses dotzenes les vegades que preguntem, sense que ningú es digni contestar-nos: ¿Per què serveix la censura? ¿Es que evita cap crim ni cap transgressió contra el règim?

La censura contra el terrorisme desfermat i el pistolisme en funcions és la que escauria. El que no sigui això és aigua calenta i una cosa tan inòcua com aquell qui travessa el carrer amb els ulls tancats per no veure els autos que els poden atropellar i no parlem ja d'allò de l'estruc que es posa el cap sota l'ala, perquè en fem encara una mica més, amb respecte dels qui es pensen marèixer-ne.

**

Els tanoques falangistes que a València van fer la trista gràcia d'apoderar-se per uns quants minuts de l'emissora de la Ràdio i engegar des del micròfon quatre bestieses, ja hauran tingut ocasió de constatar els falaguers resultats de la seva estúpida facècia.

Una altra cosa a tenir en compte. Els qui a València es van dedicar, després de la ridícula pinxeca dels de la F. E. a assaltar i cremar centres cedistes, eren enardits per elements feixistes. Es molt curiós comprovar aquest fet i si hom ampliés les recerques i les fes seguir fins a casa nostra, veuria com moltes vagues i una munió de moviments epilèptics, contraproductes o simplement poca-soltes, són controlats o estimulats per elements indesitjables de les dretes. Si hi ha gent que no ho vol veure i els fa el joc, creient-se que hi va a guanyar quelcom, les autoritats han de tallar el nus, arrencar la careta i posar les peres a quarto, com vulgarment es diu.

**

Això de la Pau, amb majúscula, es veu que no rutlla gaire. A Ginebra, ja hem vist com a quedat la S. de les N. Ací, fem la setmana de la Pau, quan els homes es dediquen a l'esport dels uns caçar els altres, encara que hi hagi veda. A Verdun, més de 25.000 ex-combatents de la Gran Guerra, pertanyents a més de quinze nacions, van haver d'acabar cuita-corrents la impressionant cerimònia del jurament de la Pau» i deixar córrer la resta del programa a causa d'un fort aiguat, amb categoria de temporal, que va destorbar l'acte. Es veu que els elements no estan per la pau. I ací, determinats elements, tampoc, tant els qui llueixen camisa

feixista com els qui emporquen parets amb quitrà. Amb tot, cal imposar la pau, baldament sigui fent la pau als qui volen guerra. Es allò de l'homeopatia ¿sabeu? O el de posar pau a garrotades.

**

A Barcelona ha nat un hipopòtam. Li desitgem més sort i llarga vida que a la girafeta que se'ns en va anar al cap de pocs dies d'haver vist el sol barceloní. No tot han d'ésser ploralles i maldecaps. Fet i fet, és més important i dignificadora la naixença d'una bèstia tan important com un hipopòtam, amb perdó i sense desmèrit dels qui en tinguin gelosia, que no pas moltes coses que passen i ens haurien de fer caure la cara de vergonya.

CORRESPONDENCIA

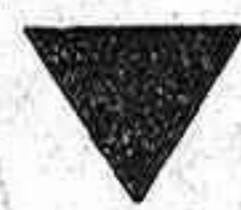
J. Viladoms. — No té prou interès ni coherència.

Peret. — Ni parlar-ne.

Rosell. — Que cadascú respongui dels seus actes.

X. Fi. — No encaixa per al nostre setmanari.

Canalons. — Ah! Perquè us toquen els vostres interessos? féu-vos fondre.

BLENOSIL

guareix ràpidament la
BLENORRAGIA

Sense lavatges ni injeccions, per crònica, rebel i antiga que sigui. No perjudica.

Venda a BARCELONA: Segalá, Andreu, Especificos Pelayo, Martín, V. Ferrer, Especificos Universidad, La Cruz, Genové, Germana, Folguera, Coma, Especificos La Cruz (Sants) i tots altres Centres d'Especificos i Farmàcies.

A MADRID: Joan Martín. - A PALMA: Cooperativa Farmacèutica Balear. - A VALENCIA: A. Gamir. A SARAGOSSA: S. A. Farmacèutica Aragonesa.

—Que n'és poc de seriosa l'actualitat!
—I tal. Tothom parla de l'Eden i de Dàntzig.